

Květná neděle

Milí přátelé, už jste někdy přemýšleli, proč se Pán Ježíš rozhodl jet do Jeruzaléma na oslíkovi? Možná ano, možná ne. Tak si to dnes spolu můžeme probrat. Nejprve se vás zeptám, když se řekne „osel“, vybaví se nám šedé zvířátko, které vydává hýkavý zvuk. Občas se ale stane, že někdo někomu řekne: „Ty jsi ale osel.“. Myslí tím, že je ten druhý člověk šedý a hýká?

Ani ne. Co se myslí, když se řekne o někom „osle“? Samozřejmě vím, že někoho takto titulovat není vůbec pěkné ani dobré. (*Zde děti mohou říkat své návrhy - hloupost, tvrdohlavost, lenost, atp.*). Oslíkovi, který za to pochopitelně nemůže, totiž připisujeme nedobré vlastnosti člověka, jako jsou: tvrdohlavost, neústupnost, hloupost, pomalost, a třeba i lenost.

Svatý František nazval bratrem oslem některé nízké potřeby lidského těla. Proč? Protože to pořád něco chce, ale když má zabrat, tak se mu moc nechce. Když je člověk malé dítě, tak zvlášť vnímá, jak je jeho tělo mlsné, ale do zdravého jídla se mu moc nechce. Bonbóny, lízátko, čokoládu, to ano, ale kousek masa ne a ne jíst nebude, natož zeleninu. Koukat se na televizi, nebo do mobilu, hrát hry na PC, to ano a to nevadí, i když je to hodinu, dvě, tři... Když se má jít ale učit, psát úkoly nebo se modlit, to se moc nechce. A to je najednou výmluv, proč ne. Takhle to funguje u dětí. Ale děti nebojte se, my dospělí to máme úplně stejně. Je řada důležitých, věcí do kterých se nám moc nechce. A že jsme i my dospělí mlsní, to víte, že taky ano. Ale možná máme už vypěstovanou pevnější vůli. A když se má jít někdo s někým smířit koho urazil nebo zranil, nebo někomu odpustit? Na tom jsme podobně dospělí jako děti, nechce se nikomu. Lidské tělo se svými nízkostmi se tedy někdy chová jako ten hloupoučký a tvrdohlavý oslík. Máme ho mít ovšem rádi, ale musíme ho umět řídit. Proto svatý František na různé choutky těla a hloupé nápady říkal: To se ozývá můj bratříček oslík. Mám ho rád, ale musím ho držet na uzdě.

V době Ježíšově vládci, vojáci a vznešení lidé a asi i lidé majetní jezdili na koních. Oslíka měli spíše lidé chudší. Sednout si na koně pěkně vzpřímeně, to bylo něco. Člověk vypadal vznešeně a majestátně. Naopak sednout na osla v té době už mohlo být dost komické. Vezměte si takového svatého Václava na Václavském náměstí. Jak by to vypadalo, kdyby seděl na oslíkovi, nebo první prezident Masaryk, který také rád jezdil na koni. Jen si ho představte na oslu ☺.

Ježíš však sedl ne na koně, ale na osla a s tím oslíkem vjel do Jeruzaléma. A u tohoto bych zůstal, protože to vidím jako moc důležité. Město Jeruzalém je symbolem nebe. V poslední knize Bible se píše, že Bůh dá lidem nový Jeruzalém,

který sestoupí z nebe. A lidé v něm budou žít a budou tam šťastní, protože Bůh tam bude s nimi bydlet. Když tedy Ježíš jel s oslíkem do Jeruzaléma, je to pro nás vzkaz:

Moji milí lidičkové. Jako jsem vjel do Jeruzaléma s hloupým a tvrdohlavým oslíkem, tak tam také vejdu i s vámi, kteří jste všichni plní slabostí, tvrdohlavostí, ne příliš velké moudrosti a hříchů. Přesto a právě proto jsem se stal člověkem, abych vás dovedl do nebe i přes vaše oslíčkovské vlastnosti.

Tak Ti děkujeme, náš Pane Ježíši. Máš nás rád. Nestydíš se za nás, když se často podobáme oslíkům. Moc Ti děkujeme, cos pro nás udělal a že nás máš moc rád. Zveme Tě do našich slabých stránek života, abys nás dovedl do nebe. Je to Tvé největší přání, abychom se v nebi všichni jednou sešli a prožívali spolu s Tebou ohromnou radost. A děkujeme Ti, že tuto Tvou radost z nás můžeme prožít už dnes. Dekujeme Ti náš milý Pane Ježíši.